

Hàng Xóm Thông Gia, Truyền Kiếp Oan Gia

Hàng Xóm Thông Gia, Truyền Kiếp Oan Gia

Cao Đắc Vinh

Những buổi chiều vàng trên quê hương, từ miền thôn quê đến chốn kinh kỳ nơi nào cũng ảm đạm, héo hắt một màu thê lương! Tiễn ngày đi, màn đêm buông tới, phút giao thời gợi vào lòng người một nỗi buồn chơi vơi như đang đứng trước cảnh tử biệt sinh ly...

Ông Việt tuổi đã bát tuần, bà Năm vợ ông trẻ hơn gần con giáp. Chiều nay vợ chồng già ngồi bên nhau, nhìn nắng hoàng hôn phai dần trên nóc những ngôi nhà hàng xóm ngói đỏ... Cầm tay vợ, lần đầu tiên ông ngó ý, muốn tâm sự với bà da diết. Mặt ông đăm chiêu, chẳng giấu được cảm xúc ấp ủ từ bấy lâu nay nhất là suốt đêm qua trăn trở không sao chợp mắt! Ông biết thân phận "gần đất xa trời" nên cảnh vật dễ kích thích để mọi nỗi buồn tự bung ra giống như giọt nước tràn ly.

"Lấy em từ thuở mười ba, đến năm mười tám thiệp đà năm con" câu ca dao ấy ngẫu nhiên hợp với chuyện tình ngày xưa của gia đình ông. Chồng Bắc vợ Nam, chồng tên Việt, vợ tên Năm, bạn bè hay gọi là "ông bà Việt Nam" cho dễ vì vẫn với tên nước nhà. Người Bắc bản chất kiêu kỳ, lấy gốc đặt tên con như một lời chỉ non thề biển, người Nam mộc mạc, chất phác gọi tên theo thứ tự... anh Hai rồi đến chị Năm tựa như hết mưa rồi đến nắng, hai mùa giã dẹt của miền đồng bằng phì nhiêu.

Ông Việt cưới bà Năm từ thời son trẻ, sinh được bốn trai và một gái. Chiến tranh quốc - cộng giết chết hai người con cả. Khi nước mất nhà tan, lại một đứa chìm dưới lòng biển sâu trên đường tìm tự do, còn một đứa lưu lạc bặt tin nơi quê người nên bây giờ, chỉ còn cô út sống gần cha mẹ. Liên, con gái rượng của ông ngây thơ trinh trắng ngày nào thế mà nay tuổi đã hơn ngũ tuần!

Suốt một đời "chồng cày vợ cấy" làm ăn cực nhọc theo vận nước nổi trôi, có lúc nghèo khó phải chặt chiu thời "gạo châu củi quế", vợ chồng ông phấn đấu nuôi đàn con khôn lớn rồi chiến tranh khởi đi từ "giấc mộng đại Á"... Lãnh tụ nước ta chỉ vì vị kỳ, ít học, thiếu cận không nhìn ra nước cờ thủ đoạn ấy nên cốt nhục tương tàn rồi loạn lạc đã cướp đi tất cả các con ông và những chàng trai ưu tú nước Việt. Ngày nay, gia tài cuối đời còn lại mảnh đất linh thiêng này! Diện tích tuy nhỏ hẹp giữa vùng địa võng sô bồ nhưng kỷ niệm sắt son đầy chất thơ và mộng với ông bà tổ tiên nên không ai có thể tách rời, bỏ đi hay nhượng lại. Chuyện nhà với chuyện nước, chuyện nước nhà đôi khi chỉ là một...

Đầu ngõ vào nhà ông, ở ngay hàng dậu sát vách, từ lâu đã có gia đình người Hoa, gốc bản nông, đi nhật về trai mà "tích tiểu thành đại", "phi thương bất phú" xây nên những biệt thự nguy nga trên nhiều mẫu đất lớn nhất vùng. Ông bà Zhang Wei và Lin đông con, tư duy hủ hóa "trọng nam khinh nữ" nên cả dòng họ nạn trước cảnh trai thừa gái thiếu! Họ Zhang làm ăn khấm khá bắt đầu từ năm 1993 khi chủ tịch Giang Trạch Dân thay đổi chính sách, đến Hồ Cẩm Đào 2003 rồi thời nay với Tập Cận Bình 2013 thì lộ rõ "giấc mơ đại Hán".

Lớn lên, những đứa con họ Zhang ế vợ. Gốc nhà buôn, chúng nhớ câu "đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn" nên tân lang dùng tiền dẫn đường đến nhà tân giai nhân như lời cổ nhân "có tiền mua tiên cũng được". Chúng chọn gái Việt thật tò mò, tí mỉ như đi mua hàng... Cô nào cũng đẹp giống hoa xuân vừa hé nụ, ở tuổi mới lớn đầy sinh lực để yêu đương và sinh nở.

Trai gái lớn lên cùng lối xóm vào lứa tuổi cặp kê, "nhà nàng ở cạnh nhà tôi, cách nhau cái dậu mồng tơ xanh rờn", Zhang An đứa con trai út của ông hàng xóm tán tỉnh rồi lọt mắt xanh, chiếm được trái tim cô Liên. Hôn lễ xong xuôi, An qua ở rể vì Liên muốn sống chung với cha mẹ già. Vợ chồng Liên An sinh được hai trai Zhang Liang và Zhang Qiang. Ông bà Việt đặt tên chúng là thằng Lương với thằng Quang cho dễ gọi mặc dù khác nghĩa với hai chữ tiếng Hán Liang và Qiang là thông minh và tráng kiện.

"Tre già măng mọc" các cô lão tuần tự theo tổ tiên đi vào lòng đất nên bạn bè và người thân mỗi năm mỗi vắng. Nhìn từ phía ngoài, người ta bảo ông bà Việt Nam có phước vì tuổi già sống chung với con cháu bớt hiu quạnh nhưng ông Việt lại không nghĩ thế bởi những măng non mọc vườn nhà ông có sẵn thành tích không mấy vẻ vang... Tâm tư này biết tỏ cùng ai?

Cầm tay vợ hồi lâu, cảm xúc làm mờ hôi ông toát ra ướm hết bàn tay hai người. Nhìn xa xa, nắng quái đã đổi màu, chạnh lòng ông mới lên tiếng bắt đầu câu chuyện...

- Nay bà, khi tôi đi rồi thì đất và nhà này bà sẽ để lại cho ai?

- Rõ chán!

Ông thiệt là lẩn thẩn... Nay chỉ còn con Liên chứ có ai đâu? Thằng anh nó vượt biên từ ngày đó biệt tăm tích, nếu sống thì cũng như chết rồi! Ông nghĩ gì mà hỏi vợ vẫn làm tui cũng thành ngớ ngẩn... chẳng biết trả lời sao cho gọn!

- Không vợ vẫn đâu bà... Bởi vì nếu bà sang tên cho con Liên